

brat *frančišek* 5

»Zapor je svojstven svet, mnogokrat ga ne znam primerjati z drugim kot z našo vsakdanjo ujetostjo v mnoge padce, slabosti in napake.«

ZAPORNIKI

- Ko bi zidovi ječe mogli govoriti!
- Papež Frančišek v Assisiju ob 800-letnici asiškega odpustka
- 30 let Duha Assisija

- 3 **Urednikova beseda**
- 4 **Frančiškova duhovnost**
Usmiljenje – Jezus v kaznivem dejanju
Sv. Lenart – zavetnik zapornikov
- 7 **Naša evangelizacija**
Ti ne veš, kakšno veselje ste mi naredili!
Počitniški rožni venec FO Sostro
30 let Duha Assisija
- 10 **Iz naših družin**
Ko bi zidovi ječe mogli govoriti!
Všečni dan
- 15 **Frančiškov svetni red**
NS OFS Vabilo
Zelija in Ludvik Martin
- 20 **Mladi Frančišku**
FRAMA na SDM v Krakovu
- 23 **Pravičnost in mir**
Papež Frančišek v Assisiju
ob 800-letnici asiškega odpustka
- 26 **Razvedrilo**
Nagradna številčnica
- 27 **Korenine in sadovi**
Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška (25)
- 32 **Sveta dežela**
Občni zbor na Brezjah 11. junija 2016
Marta Bregar, naša članica,
si je izbrala boljši del
Skavti alpe-adria tudi letos v Benetkah
Ne boj se stopiti na neznano pot,
da bi dosegel neznan cilj! – 2011
Novoletna Sveta dežela
Romanje k sv. Martinu v Tours (Francija)
Slomškovo romanje v Salzburg

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA
(OFS) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj:
Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zb/

Za založbo:
Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:
Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red);
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto:
revija.bf@fsr.si
Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Benjamin Tomažič (Napovednik)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:
Aleš Porenta

Fotografije:
Naslovka: Obisk v bolnici, internet
Ostalo: Internet, arhiv revije BF

Oblikovanje in priprava:
Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: ABO Grafika d.o.o., Ljubljana

Naklada: 2.200

Naslov uredništva:
Ul. škofa Maksimilijana Držečnika 7, SI-2000 Maribor
tel.: 02-22-85-113
E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si

Rokopisov in slik ne vračamo.
Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:
Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana

TRR SI56-2420-1900-4608-820
Raiffeisen banka d.d. Maribor; sklic na 00 700-16.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

Zadnji vzdihi poletja so po prazniku Marijinega vnebovzetja pojenjali in počasi se pripravljamo na septembrsko jesen, ki nezadržno prihaja v deželo. Listje se bo žareče obarvalo v rumeno-rdeče odtenke, kot bi v njih odzvanjal ogenj poletja, ki mineva, in mu pomahalo v slovo v zibajočem ritmu padanja z dreves.

V tokratni številki revije Brat Frančišek bomo okusili bridkost zaprtosti v ječo in zaporniški pogled v svet, kot nam ga je predstavil zaporniški duhovnik Robert Friškovec.

Ali ste vedeli, da je zavetnik zapornikov sv. Lenart? Preberite si njegov življenjepis.

V Kopru je frančiškanski samostan sv. Ane, ki je bil kar nekaj desetletij uporabljan kot zapor, sedaj pa v njem spet cveti bratsko življenje.

Med znanimi člani Frančiškovega svetnega reda se bomo srečali s starši Male Terezije, zakoncema Martin.

Vsake tri leta se mladi z vsega sveta zberejo na svetovnem dnevu mladih, ki je letos potekal v Krakovu na Poljskem. Tam so bili tudi slovenski framaši, ki so pomagali kot prostovoljci.

Ob 800-letnici porciunkulskega odpustka je Assisi obiskal tudi papež Frančišek, svoj obisk pa bo v septembru spet ponovil v luči 30-letnice molitve za mir predstavnikov različnih svetovnih verstev.

Svetodeželski del nam predstavlja občni zbor, različne potopise in vabila na romanja.

Drage bralke in bralci, želim vam veliko prijetnega branja!

Vse dobro!
Br. Janez Papa

Usmiljenje – Jezus v kaznivem dejanju

Kolikokrat poslušam besede od ljudi, da ni Boga, kajti če bi bil, potem na svetu ne bi bilo toliko nasilja, trpljenja in bolečine. Ljudem ne znam odgovoriti drugače kot z besedami, ki jih najdem v Svetem pismu: »Kar koli ste storili enemu izmed teh najmanjših bratov, ste meni storili« (Mt 25,40). Te besede sem si tudi izbral za novomašno geslo, za vodilo na poti služenja Bogu kot duhovnik. Bog je navzoč v vseh teh ljudeh, ki doživljajo bolečino, trpljenje, žalost, stisko in zapostavljenost. Merilo večnosti pa je prav moj odnos do njih, ki izraža moj odnos do Jezusa.

Mislim si, da bi lahko marsikdo lažje sprejel, da je Jezus navzoč v bolniku, popotniku, lačnem in žejnem, da pa je navzoč tudi v človeku, ki je zaporu, si je malo težje predstavljati. Ljudje po vsem svetu v zaporih imajo enak pogled, nezaupljiv, velikokrat prazen in neprijazen. Ljudje se po vsem svetu po zaporih zelo hitro postavijo v obrambno držo tako s telesom kot z besedami, pa to ne pomeni, da te kakor koli napadajo, lahko se le povsem umaknejo v

svoj svet. Ena od značilnosti zapora je tudi to, da ima vsak zapornik v svojem kotičku svoj svet, ki si ga lahko ustvarja z mislimi ali pa s pomočjo različnih substanc, do katerih že kako pride. Zapor je svojstven svet, mnogokrat ga ne znam primerjati z drugim kot z našo vsakdanjo ujetostjo v mnoge padce, slabosti in napake. Božje usmiljenje do padlega človeka se mi zdi veliko predvsem zato, ker Bog vidi celoto, vidi tudi vse korake, ki so pripeljali do točke padca. Naš pogled in večkrat obsojanje pa je povezano le s padcem samim. Zato se mi v letošnjem letu zdi na mestu klic k širitvi pogleda, mogoče h konkretni drži v vsakdanjih situacijah, da znam stopiti nekaj korakov nazaj in pogledati širše.

Zapor je lahko tudi mesto spreobrnjenja. Ne gre za to, da bi takoj uporabili statistiko in pogledali, koliko se jih v zaporu spreobrne, koliko jih prejme zakramente, pride k maši ... Morda bi tako potešili svoje apetite, ampak mene osebno velikokrat vodi v razmišljanje situacija, ko mi obsojenci po tednu ali več rečejo: »Veš, razmišljal sem o tistem, kar sva se zadnjič pogovarjala ...« ali pa »Hvala ti za zadnjič!«. Priznam, da sam nemalokdaj pozabim, kaj sva govorila »zadnjič«. Ampak zapor je prostor, kjer

imajo ljudje čas, da premišljujejo, čas je kakor njiva, kamor pade seme. Res je lahko ta tudi kamnita ali obrasla s trnjem, ampak Sejalec seje seme. Res ne vem, kaj točno se je dogajalo na primer s sv. Frančiškom v ujetništvu, a v njegovem srcu in njegovi glavi je potekalo premišljevanje, seme je bilo zasejano.

Slišim ljudi, da jih je strah, ker preprosto ne vedo, kaj naj rečejo ob človeku, ki doživlja v sebi zapor, pogosto se počutijo nemočne in nepripravljene. Iz izkušnje lahko rečem, da ne rešujem jetnikov v smislu prevzemanja odgovornosti pri korakih na poti do svobode. Prepričan sem, da morajo to vedno biti zavestni koraki posameznika, kar pa ne pomeni, da človek na poti ne potrebuje spodbude, opolnomočenja in priznanja za trud, ki ga vloga. Osebno človeka vprašam, kaj je pripravljen narediti in kaj je že poskušal. Kje vidi možnosti za nadaljnje korake in kje mu zmanjka moči? Pozoren želim biti na manevre, s katerimi lahko ljudje zelo hitro in spretno odgovornost za svojo navidezno nemoč preložijo name in me vključijo v svoj načrt lovljenja lastnega repa.

Zame osebno poslanstvo v zaporu pomeni gledati širše tudi v tem pomenu, da vidim vse skupine ljudi, ki tako ali drugače doživljajo posledice določenega hudodelstva. Ne gre samo za odgovorne osebe, ampak tudi za oškodovane, za najbližje družinske člane enih

in drugih, pa tudi za skupnosti kot take. Vsako hudodelstvo se zgodi na nekem ozemlju, znotraj neke skupnosti, ki je lahko tudi župnija. Lahko pustimo, da ljudje o problematiki govorijo in govorijo po svoje ob pitju kave po nedeljski sveti maši, ali pa kot Jezusove učenke in učenci iščemo možnosti, kako nagovoriti vse vključene in njihove potrebe. Konec koncev, kako služiti in živeti Božje usmiljenje do teh, ki so žrtve, storilci in vsi drugi vpleteni?

Robert Friškovec, zaporniški vikar

Sv. Lenart – zavetnik zapornikov

Živel je v šestem stoletju. Rodil se je plemiškim staršem na dvoru frankovskega kralja Klodvika in se kmalu povzpел do uglednega kraljevega svetovalca. Zgodaj se mu je odpirala s častmi posuta življenjska pot, Bog pa ga je namenil za druge naloge. Reimski škof Remigij ga je vpeljal v krščansko vero, ki ga je tako prevzela, da se je dal kmalu krstiti in se odrekel prednostim plemiškega rojstva. Pridno je študiral in bil posvečen v duhovnika. Z živo prepričevalno besedo je mnoge poganske plemiče pridobil za krščansko vero. Bog mu je dal tudi dar čudežev.

Pozneje se je Lenart uma knil v gozdno samoto, ki mu jo je naklonil kralj. Prosil ga je, naj mu da toliko zemlje, kolikor je more v eni noči na oslu objezditi. Na podarjenem zemljišču je kmalu zrasla cerkev, posvečena božji Materi. Zraven cerkve so postavili nov samostan, v katerem je Lenart opravljal opatovsko službo z vso natančnostjo in očetovsko ljubeznijo. Samostan je kmalu postal privlačna točka številnih romarjev, ki so pri slovečem opatu iskali sveta in tolažbe. Posebej se je trudil za spreobračanje jetni-

kov. Za nešteto jetnikov je posredoval pri kralju in dosegel, da so jih izpustili. Potem jim je priskrbel zaposlitev pri krčenju zemlje ali pri obdelovanju polja in je tako ustvaril cela kmečka naselja s skrbno obdelanimi njivami, nekdanje kaznjence pa je obvaroval brezdelja in povrnitve v stare grehe.

Sv. Lenart je zavetnik jetnikov in ga pogosto upodabljajo z razbitimi verigami, ker je tolikokrat dosegel osvoboditev nedolžnih jetnikov. Časte ga tudi kot zavetnika za zdravje živine, zlasti konj. Njegovo češčenje je prišlo iz Francije v Nemčijo, zlasti na Bavarsko, od tam pa tudi k nam. Sv. Lenart je umrl leta 559 kot opat v samostanu Noblac v Franciji.

Svetnik, ki je zlasti od 15. stoletja dalje slovel v južni Nemčiji kot velik ljudski priprošnjik in zavetnik v sili, je bil tudi na Slovenskem deležen velikega češčenja. Na naših tleh mu je posvečenih blizu sedemdeset cerkva, med njimi največ podružnic. Mnogo cerkva je nastalo po zaobljubi ljudi, ki so bili rešeni iz turške sužnosti. Svetnik goduje 6. novembra.

Vir: www.svetniki.org

Ti ne veš, kakšno veselje ste mi naredili!

Marija in Anton Železnikar. Gotovo ju poznate. Mirna, prijazna, ustrežljiva, odprta in vedno s tihim, dobrohotnim nasmeškom na obrazu. Mož in žena, sestra in brat v Frančiškovem svetnem redu. Taka ju poznam in doživljam mnogo let. In ko zdaj po Antonovi smrti srečam Marijo, čutim, kot da je ob njej tudi Anton. Samo nekaj je drugače, prej je bil zgovornejši Anton, zdaj govori Marija tudi zanj. Ob tokratnem srečanju smo njuno gostoljubnost okusili zelo razkošno. In Brigita, ki je začela kukati v svet Frančiškovih sester in bratov, mi je rekla: »Je to sploh mogoče? Ne moreš verjeti, da se to zdaj, v teh časih, lahko zgodi!«

Frančiškovi otroci in FRAMA iz Sostrega smo letos svoj teden počitnic preživeli v Grahovem ob Bači. Res hvala Stanku in Zlatki, gospodu župniku in vaščanom, da so nas sprejeli medse. Župnišče nam je nudilo skromen domek,

da smo se lažje učili obzirnosti drug do drugega in potrpežljivosti, hkrati pa gradili pravo bratstvo. Okolica pa nam

je razodevala lepoto stvarstva in nam nudila mnogotere možnosti udejstvovanja. Plavalimo v Bači in Koritnici, se povzpeli do bunkerja in na Rodico, se spočili v senci stoletne lipe v Rutu, zakurili kres in se z vlakom odpeljali na Bled. Pa ne na kremšnite (:.

Ko smo se z železniške postaje po stopnicah spuščali proti jezeru, sem se spomnila, da je Marija nekoč razlagala kje živi. »To pa mora biti tu nekje,« sem pomislila. »Kaj pa, če jo pokličemo? Če bomo potrebovali kakšno vodo, lahko njo poprosimo,« sva razglabljala s

Počitniški rožni venec

Prošnje:

ki nas zbližaj in poveži
ki nas utrdi v bratstvu
ki nam nakloni svojo milost

Skrivnosti:

ki je navzoč v čudovitem stvarstvu
ki je naš prijatelj
ki nam odpušča vse naše grehe
ki nam daje moč in pogum
ki nas spremlja na poti pokorščine,
čistosti in uboštva

seboj, ni treba, nas je preveč ...» »Boste pa nazaj odnesli,« je bil odgovor. In tako je sestra Marija napolnila 25 želodčkov. Mnogim je bila »košta« tako všeč, da so »repetirali«.

Ko smo se prijetno siti pogovarjali, mi Marija reče: »Ti ne veš, kakšno veselje ste mi naredili! Vem, da je prvič najtežje.« Postalo mi je malce težko. Marija in Tone sta naju in najino družino večkrat nevsiljivo povabila na svoj dom. Pa nismo prišli. Nisva želela obremenjevati ...

Koliko ovir si človek naredi sam v sebi! Pa je tako malo potrebno. Sprejeti darovano. Mi bo tudi Gospod nekoč rekel: »Ti ne veš, kakšno veselje si mi naredila.«? Bom znala, zmogla dokončno sprejeti njegovo ljubezen in odrešenje?

Sestra Marija, hvala!

Marjetka Birk OFS

30 let Duha Assisija

Letos mineva 30 let, ko je takratni papež sv. Janez Pavel II. 27. oktobra 1986 zbral v Assisiju predstavnike različnih verstev in so skupaj molili in prosili za mir. Ob spominu na to obletnico, bo sedanjí papež Frančišek septembra še drugič letos obiskal Assisi.

Letos smo torej še posebej vabljeni k molitvi za mir.

Iz življenja KB OFS Koper

Ko bi zidovi ječe mogli govoriti!

Za zidovi nekdanjega koprskega zapora, v obnovljenem frančiškanskem samostanu sv. Ane ima sedež KB Koper.

Koper je mesto svetnikov, mesto velikih ljudi, ki skriva v sebi bogastvo najzlahtnejšega duha srednjega veka. Le to nam lahko pomaga ohranjati vero za duhovni preporod mesta tudi v našem razkristjanjenem in zmedenem času ter ranjenem prostoru. Frančiškovi bratje in sestre verno ohranjajo Frančiškovo izročilo in se zbirajo že več kot tri desetletja pri sv. Ani, ne da bi učili in spremenili kogar koli, ampak da bi po Jezusovem zgledu z drugimi živeli v ljubezni in miru. V molitvi se obračajo k svojim priprošnjikom za duhovno odpiranje someščanov.

Izjemno bogata duhovna tradicija Kopra nam je danes slabo poznana. V mestu so namreč nekoč delovali številni cerkveni redovi, ki so v času beneške nadoblasti bistveno zaznamovali značaj mesta: benediktinci, dominikanci, minoriti, klarise, frančiškani observanti, avguštinke, kapucini, frančiškani tretjeredniki, imenovani tudi glagoljaši oziroma gregoriti in serviti. V njem so bivali in delovali poleg sv. Elija iz Koštabone (1. stol. po Kr.), sv. Nazarija (5. stol), bl. Monalda Koprskega (13. stol.) iz reda manjših bratov ter kapucina sv. Leopolda Mandića (1866–1942) še številni drugi blaženi. Vse to je zaznamovalo značaj mesta in njegovih prebivalcev, saj so bili nosilci duhovne in zdravstvene oskrbe, izobraževanja, nujenja pomoči

brezdomcem in revnim ipd. Potem je prišla francoska oblast, ki je ukinila večino samostanov, v preteklem stoletju pa komunistična oblast, ki je grozila celo z rušenjem samostana.

Svoje duhovno poslanstvo je do danes ohranil le samostan sv. Ane z manjšimi Frančiškovi brati. Po 2. svetovni vojni je žal doživel nadvse žalostno usodo, ko ga je leta 1954 ljudska oblast nacionalizirala in v njem uredila zapore. Bratje so se umaknili v pomožne prostore na drugi strani cerkve, ki so jo smeli še naprej uporabljati. Po denacionalizaciji leta 2004 in obnovi med letoma 2007 in 2009, ki jo je vodil tedanji prokurator slovenske frančiškanske province sv. Križa **p. Boris Markež OFM**, gosti stavbni kompleks poleg samostana tudi študentski dom Jadro in kulturni center Rotunda.

V pogovoru o obnovi samostana in o zlovesčem povojnem dogajanju v njem je p. Boris na vprašanje o domnevah, kaj se skriva v posebnem zabetoniranem prostoru, dejal: »Zanimivo je bilo vračanje samostana leta 2004. Ob predaji nam nikakor niso hoteli odpreti vrat, ki so s samostanskega dvorišča vodila v klet in so bila zavarjena. Zdelo se nam je sumljivo. Odgovarjali so, češ, to je samo apnenica,

ki so jo imeli frančiškani v kleti. Ker smo vztrajali, smo predajo preložili za nekaj časa in vrata so končno bila odprta. Še zdaj se vidi, da je špaleta neobdelana, betonska plošča pa neobičajno debela. Čas in raziskave bodo pokazale, kaj se je tukaj dogajalo in se morda še skriva.»

S. Doroteja Baričič, tajnica KB Koper, katerega duhovni asistent je gvardijan p. Boris Markež, nam je v pogovoru na kratko predstavila njegovo zgodovino.

S. Doroteja, kako se spominjaš začetkov vašega bratstva?

V začetku leta 1982 je majhna skupina laikov potrkala na vrata frančiškanske cerkve sv. Ane v Kopru v upanju, da bi smela v njej ustanoviti molitveno skupino. To smo bili tisti, ki smo že bili v Medjugorju in smo začutili pomembnost Marijinega klica k molitvi. Takrat je tu služboval p. Atanazij Kocijančič OFM, znan po svoji dobroti, preprostosti in skromnosti. Za dovoljenje je vprašal tedanjega provinciala p. Miha Vovka OFM, ki je dejal, da so molitve še kako potrebne in naj kar dovoli, da se zbiramo pri sv. Ani.

Kdaj so prišli prvi Frančiškovi bratje v Koper?

Frančiškani so v Kopru od samega začetka reda manjših bratov (OFM). Prvi redovniki so v mesto prišli že kmalu po smrti ustanovitelja sv. Frančiška Asiškega. Verjetno ga je leta 1229 obiskal tudi sv. Anton Padovanski in tukaj ustanovil prvo skupnost bratov. Doslej znani zapisi začetke reda »asiškega ubožca« v Kopru postavljajo v **leto 1264**, ko je koprski škof dovolil frančiškanom, da zgradijo novo cerkev, ker je bila stara v slabem stanju.

Kdaj sta bila zgrajena današnja cerkev in samostan?

Nova cerkev je bila skupaj s samostanom dokončana in opremljena do zime leta 1513. Iz listine iz leta 1644 je razvidno, da naj bi samostan v tem času popravili. Do druge svetovne vojne je bil to eden najbogatejših sakralnih ambientov daleč naokoli. Hranil je bogato knjižnico in slikarsko zbirko znanih slikarjev kot so Benedetto Carpaccio, Girolamo Santacroce, Vivarini, Palma mlajši in drugi, ki so krasili samostansko cerkev. V prezbiteriju pa je bil velik renesančni poliptih slikarja Cima da Conegliano in mojstra za okvirjanje Vittoria

da Feltre. Mojstrovino, ki jo sestavlja dva-
indvajset kosov rezbarij in deset z oljem
poslikanih tabel, danes hranijo v Muzeju
vojvodske palače v Mantovi. Slovenski
franciškani si že več desetletij prizade-
vajo, da bi poliptih vrnili na mesto, za
katero je bil narejen, a doslej brez uspeha.

Povejte kaj več o p. Atanaziju.

Rodil se je v sloviti Hrastovljah leta
1911. Takoj po njegovem prihodu k sv.
Ani leta 1923 pa so Mussolinijevi fašisti
pregnali franciškane slovenskega in hrva-
škega porekla v Italijo, kjer je pater opravil
ves svoj študij in se leta 1932 posvetil
redu sv. Frančiška. Mašniško posvečenje
je prejel v Benetkah. Prva mašniška leta je
služboval v Italiji. K sv. Ani se je smel vrniti
še pred 2. svetovno vojno. Leta 1947 je
bil pater zaradi »zločinov proti ljudstvu
in državi« v Pulju obsojen na dobra štiri
leta prisilnega dela v Stari Gradiški, a je
vse prenesel brez zagrenjenosti in zamer.

Po vrnitvi v domovino je bil leta
1952 nameščen v samostanu na Ko-

stanjevcu v Novi
Gorici. Od tam
je v letih od 1952
do 1959 opravljal
službo župnijske-
ga upravitelja v
Kromberku pri
Devici Mariji to-
lažnici žalostnih
in službo pomo-
žnega kaplana in
kateheta v župniji
na Kostanjevici
ter spovednika na
Sveti Gori. Ob slo-
vesu iz Kromber-
ka 2. avgusta 1959
je predstavnik žu-
pnije Kromberk
v govoru med
drugim takole spregovoril: »... Četudi
bolehnji in utrujeni ste obiskovali stare in
bolnike do skrajnih meja naše duhovnije.
Nikdar ne bomo pozabili, kako ste z la-
stno roko popravili podirajočo se cerkev
sv. Trojice, olepšali župnijsko cerkev in
obdelali župnijsko zemljo ...«

Potem ko je služboval kot župnik v
Strunjanu, se je leta 1974 preselil v Ko-
per k sv. Ani. Imel je veliko sočutja do
tukajšnjih zapornikov in vsakič, ko je
blagoslavljal z Najsvetejšim, je namenil
prav njim še poseben blagoslov. V pro-
storih ob cerkvi in zakristiji si je uredil
skromno sobico z zelo borno posteljo,
staro mizo in omaro. Če smo mu po-
nudili kaj boljšega, je rekel: »Kaj bo pa
rekel sv. Frančišek!?« Gospodinjal si je
sam. Vse, kar je imel ali dobil, je vedno
radodarno delil z obiskovalci in drugimi
potrebni. Svojih prostorov ni nikoli
zaklepal, vsakemu je želel biti vedno na
razpolago, ne glede na čas.

V kakšnem stanju je bila cerkev in

samostan, ko ste leta leta 1982 pri- šli k sv. Ani in ustanovili molitveno skupino?

Po vojni si je oblast prizadevala, da bi
zatrla v mestu vsakršno duhovno delo-
vanje in bi bila cerkev čim več zaprta.
Govorilo se je celo o njenem rušenju za
potrebe pristanišča ali širjenja zaporov.
P. Atanazij se je ob vrnitvi v Ljubljeno
cerkev sv. Ane na skrivaj takoj lotil
vzdrževalnih in obnovitvenih del, saj jih
oblast ni dovolila.

»Na nekdanji frančiškanski samostan
pa je spominjal le atrij. Tudi samostansko
dvorišče je bilo pozidano z zaporniški-
mi delavnicami, pralnico in upravnimi pro-
stori,« je zapisal p. Boris. Do leta 2004
so bili v njegovih prostorih še zapor, ki
so bili naposled le vrnjeni frančiškanom.

Kako ste se uvajali v Frančiškovo duhovnost?

Leta 1982 nas je pater začel zbi-
rati okoli sebe in nam govoriti o sv.
Frančišku. Po nekaj letih nas je pričel
nagovarjati, naj vstopimo v svetni red

sv. Frančiška. Saj je bilo kar mikavno,
a se nismo imeli za vredne take časti,
pa tudi z bali smo se novih obveznosti.
Takole nas je opogumil: »Saj že živite
po evangeliju, pa tudi molite dovolj. Ni
se treba bati.«

Tako se je pričela pripravljati na zaob-
ljube kar cela molitvena skupina, ki se je
medtem zelo povečala, saj so prihajali
na molitve tudi iz Izole in od drugod.

Največkrat nam je pater sam kaj go-
voril o sv. Frančišku, včasih pa je povabil
tudi druge patre, da nas uvajajo v Fran-
čiškovo duhovnost. Leta 1995 se je p.
Atanazij zaradi bolezni umaknil v svojo
celico, nadomestil ga je p. Dominik Ploj.

Kdaj ste izrekli slovesne zaobljube?

Bilo je med sveto mašo 15. aprila leta
1996 ob prisotnosti p. Filipa Rupnika
in br. Mirka Potočnika – takratnega
predsednika PB OFS. Poklicani smo bili
po imenu in se oglasili s: »Tukaj sem.«
Bilo nas je petnajst, od teh so štiri članice
že v večnosti. Istega leta 29. avgusta je
odšel p. Atanazij k nebeškemu očetu,
kmalu za njim nas je zapustil tudi p.
Dominik Ploj.

Kako živi danes vaše KB?

Pri sv. Ani skušamo biti koristni po
svojih močeh. Tudi molitvena skupina iz
leta 1982 še vedno obstaja. Po prihodu
p. Borisa smo se tudi v KB Koper bolje
organizirali in postali aktivnejši.

Redno nas prihaja na srečanja 12
bratov in sester z zaobljubami in nekaj
novih »prijateljev sv. Frančiška«, ki se
pripravljajo na zaobljube. Le dve sestr-
i imava zaobljube še od prej. Starejših
članov na srečanja žal ni več, ker jim to
onemogočajo razne zdravstvene težave
in leta.

Vir za zapis: intervju s s. Dorotejo Baričič
in dokumenti na spletu
s. Valentina Ščuka KB OFS Kostanjevica

VŠEČNI DAN

Všeč mi je,
da dolg je dan – zato ga daljšam
z zgodnjim vstajanjem.

Všeč mi je,
da dan ne gre kar tja v en dan,
ampak ga vsak večer s sveto mašo dokončam.

Všeč mi je,
da lahko mežnarim,
duhovnikom za sveto mašo »vse« pripravim.

Všeč mi je,
da lahko hodim v službo,
na računalniku delam in sem delno vključena v družbo.

Všeč mi je
moje poslanstvo mame,
čeprav je včasih težko in nespoštovano.

Všeč mi je,
ko se lahko s kom pozdravim
in mu »dober dan« prijateljsko pravim.

Všeč mi je,
ko sem lahko z vami,
ko pišemo iz sebe sami.

Všeč mi je,
da me Bog na dlani drži
in mi pomaga, kadar trpim.

Všeč mi je,
da sem, kar sem,
čeprav obupovala sem že nad tem.

Všeč mi je,
da lahko iskreno rečem HVALA,
da starša sta mi življenje dala.

Ana Alessandra

NARODNI SVET SLOVENIJE
Br. Mirko Potočnik
Piran, 1. avgust 2016

Vsem sestram in bratom,
odgovornim za vzgojo v OFS

VABILO

za soboto, 24. septembra 2016,
v samostanu bratov kapucinov v Štepanji vasi

Drage sestre in bratje!

Že v pismu, ki ste ga prejeli spomladi, sem napovedal skupno srečanje vseh odgovornih za vzgojo. Želja in potreba po takem srečanju je bila izražena že na narodnem kapitlju. Vsi se zavedamo, da je vzgoja (kot morda malo nerodno prevajamo besedo formacija) sester in bratov izjemno pomembna in zahtevna naloga vseh sester in bratov, posebej pa še nas, ki so nas na kapitljih izvolili za to službo. Posebej se zavedamo pomena trajne vzgoje (formacije), ki smo je potrebni tudi mi, ki naj bi »vzgajali« druge sestre in brate.

V Statutu OFS Slovenije smo v 15. členu zapisali tudi:

Trajna vzgoja naj sledi programu Narodnega sveta FSR Slovenije.

Verjamem, da bo vaše sodelovanje na srečanju prispevalo k izdelavi tega programa, ki ga za svoje delo potrebujemo. Naša skupna želja pa je, da bi program odseval potrebe in želje vseh krajevnih bratstev.

Da bi to s pomočjo Svetega Duha zmogli, potrebujemo več izkušenj in

nekaj več znanja. Predvsem pa potrebujemo medsebojne spodbude in srečanja, da se znova in še bolj resno lotimo tega poslanstva. Od vas pričakujem, da boste to vabilo dobrohotno sprejeli in se zanesljivo udeležili tega srečanja. Pa ne samo to; vse sestre in vsi bratje od vas pričakujejo tudi, da boste na tem srečanju spregovorili o težavah, s katerimi se srečujete, o tem, kako jih že rešujete, kaj pri svojem delu pogrešate in kaj predlagate, da bi v prihodnje bilo vaše in naše »vzgojiteljsko« delo bolj plodno.

Stroške srečanja bo pokrila Narodni svet, kdor bo mogel, pa bo lahko po svojih zmožnostih kaj prispeval.

Prosim vas, da svojo udeležbo potrdite po telefonu: **051 310 419** ali na elektronski naslov: **mirko.fsr@gmail.com**.

Če se sami srečanja ne morete udeležiti, naj pride na srečanje predsednik-ica ali kdo drug iz vašega krajevnega bratstva. Nič ne bo narobe, ravno nasprotno, če se srečanja udeležita oba.

Program srečanja:		
9.30	Zbiranje ob kavici in čaju	
10.00	Kratka molitev	voditelj br. Jurij Štravs
	Pozdravni nagovor Predstavitve poteka srečanja	br. Mirko Potočnik in predstojnik samostana
10.15	Bl. Anton Martin Slomšek	s. Fani Pečar
10.45	Predavanje in pogovor	(v dveh skupinah)
	Vzgoja sester in bratov za življenje v bratstvu – br. Mirko Potočnik OFS	
	Vzgoja sester in bratov za življenje po Evangeliju – s. Pavlina Kolbl, kongr. MBS	
12.00	Angelovo čiščenje	
	Skupno kosilo in druženje	
13.30	Predavanja in pogovor v skupinah (zamenjane skupine)	
15.00	Sveta maša	
16.00	Zaključek	

Drage sestre in bratje, v imenu vseh, ki pripravljamo to naše srečanje, vam želim lepe poletne dni, posebno pa veselo praznovanje praznika Marijinega vnebovzeta!

Mir in dobro!
Br. Mirko Potočnik,
Odgovorni za vzgojo v NS OFS Slovenije

Znani člani
Frančiškovega svetnega reda

Zelija in Ludvik Martin

Na tretjo nedeljo v oktobru lanskega leta (18. oktobra 2015) je med škofovsko sinodo o družini papež Frančišek razglasil za svetnika starša svete Terezije Deteta Jezusa (Male Terezike) – zakonca Ludvika in Zelijo Martin. S tem se je prekinila tradicija zadnjih 500 let, ko so bili zakonci skupaj razglašeni za svetnike le v primerih, če so umrli kot mučenci, ne pa zato, ker bi zgledno živeli zakonsko življenje. In kdo sta bila starša Male cvetke? Med drugim tudi Frančiškova tretjerednika.

Ludvik Jožef Alojzij Stanislav Martin (rojen 1823 v Bordeauxu) je bil tretji od petih otrok, od katerih so razen njega vsi umrli preden so dopolnili trideset let. Njegova mladostna želja je bila, da postane redovnik, vendar pri avguštincih zaradi pomanjkanja znanja latinščine ni bil sprejet. Tako je postal zlatar in urar.

V družini Zelije Marije Guerin pa so se rodili trije otroci, tako je Zelija imela starejšo sestro, ki je postala redovnica, in mlajšega brata, farmacevta. Po vzoru sestre je tudi sama želela postati redovnica, kar pa ji je onemogočilo slabo zdravje. Postala je čipkarica in bila v svojem poslu zelo uspešna.

Spoznala sta se aprila 1858 v Alencou, Zelija je kasneje pripovedovala, da je ob prvem srečanju z Ludvikom slišala

notranji glas, ki je rekel: »Njega sem pripravil zate!« V roku treh mesecev sta bila že poročena. V 15 letih zakona se jima je rodilo 9 otrok – 7 hčera in 2 sinova. Ob veselju nad otroki sta izku-

sila tudi žalost, saj sta zaradi bolezni izgubila kar štiri, otroštvo je preživelo le pet hčerk, ki jim je oče dal ljubeznive vzdevke: diamant, biser, pogumna, angel varuh in kraljična. Vera je bila v družini

Martin vedno na prvem mestu, molitev je bila na dnevnem redu, redno sta hodila k spovedi, vsakodnevno k sveti maši in oba sta se angažirala v različnih cerkvenih dejavnostih, med drugim sta bila tretjerednika. V OFS sta stopila po šestih letih priprave. Odlikovala sta se tudi po odnosu do bližnjih in pomoči potrebnih.

Leta 1865 je Zelija odkrila zatrdlino na prsni, za katero se je čez nekaj let izkazalo, da je rakava. Umrla je 28. avgusta 1877. Še pred smrtjo je prosila svojo svakinjo, naj pomaga pri vzgoji njenih hčera, ko nje ne bo več. Nekaj tednov po njeni smrti je Ludvik prodal čipkarsko podjetje in družina se je preselila v Lisieux v Normandiji, kjer je živel Zelijin brat. Po preselitvi so hčerke druga za drugo šle v samostan – Pavlina, Marija, Celina in Terezija so vstopile h karmeličankam,

Leonida pa k sestram Marijinega obiskanja. Tako se je izpolnila želja matere, ki je že pred poroko molila k Bogu, da naj ji da veliko otrok, da jih bo lahko posvetila Njemu.

Leta 1889 je Louis doživel dva infarkta, zaradi česar je naslednja tri leta preživel v bolnišnici. Bolezen je načela tako njegovo telesno kot psihično zdravje. Sam je rekel: »Nikoli nisem bil ponižan v življenju, potrebujem ponižanje.« Leta 1892 se je vrnil domov, kjer sta zanj do smrti skrbeli hčerki Celina in Leonida. Po hudem boju z aterosklerozo in hudimi duševnimi težavami je umrl leta 1894.

26. marca 1994 je papež Janez Pavel II. začel postopek za beatifikacijo zakoncev Martin, za blažena sta bila razglašena 19. oktobra 2008, 18. oktobra 2015 pa za svetnika. Njun praznik obhajamo 12. julija.

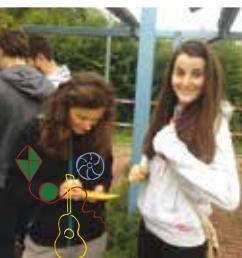

FRAMA na SDM v Krakovu

Nekoga ponedeljka smo se prostovoljci FRAME, nekateri že v Vipavskem Križu, drugi pa v Ljubljani in Mariboru, skupaj z nahrbtniki, spalkami, zastavami in kitaro stlačili v dva kombija (rdečega in sivega). Vse skupaj vključno z dobro voljo in pe-tjem smo v večernih urah razložili v Krakovu na Poljskem. Šli smo gledat papeža, uživati duha mladine z vsega sveta, se srečati z našimi sestrami in brati FRAMAŠI ter ljudi seznanjati z obstojem naše prelepe domovine. Želeli smo slaviti Boga in užiti živo Cerkev ter, najpomembneje, šli smo služiti.

Včasih smo delali brez odmora, drugič od vrat do vrat hodili prositi zaposlitve: postavljali smo ležišča za romarje, v kombije zlagali hrano in šteli vstopnice za SDM dogodke, nekaj dni pa tudi stražili oder v areni Tauron, kjer so potekala nepozabna prireditelja, ču-

dovite svete maše in kjer je sam papež Frančišek svoj vnaprej napisan govor vrgel stran in nam prostovoljcem raje govoril iz srca.

Ceprav se med seboj (še) nismo (vsi) poznali, smo na SDM odkrivali tudi drugačno služenje, služenje prijatelju. In tam smo se našli – v petem slavljenju in molitvi brevirja, deljenju KFC bedrc, posojanju rame za počitek, improvizaci-

ranih svetih mašah v kotu telovadnice ter pogovorih pozno v noč, predvsem pa, kadar smo bili skupaj.

Za naše mame in babice: jedli smo en topel obrok na dan.

Špela Vrtovec

Papež Frančišek v Assisiju ob 800-letnici asiškega odpustka

4. avgusta 2016 je papež Frančišek poromal v Assisi. Z romanjem je obeležil praznovanje 800-letnice porciunkulskega odpustka v letošnjem letu usmiljenja. Ob tej priložnosti je v porciunkulski kapeli v nagovoru ponovno poudaril pomembnost odpuščanja.

Drage sestre in bratje!

Danes bi se rad pred vsem drugim spomnil besed, ki jih je glede na starodavno izročilo na tem mestu izrekel sveti Frančišek v navzočnosti meščanov in škofov: »Vse bi vas rad pripeljal v

nebesa!« Za kaj lepšega bi lahko asiški ubožec prosil kot za dar odrešenja, večnega življenja in neskončne radosti, ki jo je Jezus zaslužil za nas s svojo smrtjo in vstajenjem?

Kaj namreč so nebesa, če ne skrivnost ljubezni, ki nas večno združuje v Bogu in nam mogoča zrenje Boga. Cerkev

je vedno izražala to z vero v skupnost svetnikov. Nikoli vere ne živimo sami, družbo nam delajo svetniki in naši dragi, ki so z veselo preprostostjo verovali in pričevali s svojimi življenji. Gre za vez, sicer nevidno, vendar zaradi tega nič manj resnično, ki nas po krstu združuje v »eno telo«, ki ga vodi »Sveti Duh« (prim. Ef 4,4). Ko je sveti Frančišek prosil papeža Honorija III., da podeli odpustek vsem, ki obiščejo Porciunkulo, je morda imel v mislih Jezusove besede apostolom: »V hiši mojega Očeta je veliko bivališč. Če bi ne bilo tako, ali bi vam rekel: Odhajam, da vam pripravim prostor? Ko odidem in vam pripravim prostor, bom spet prišel in vas vzel k sebi, da boste tudi vi tam, kjer sem jaz« (Jn 14,2-3).

Odpuščenje je gotovo naša neposredna pot do nebes. Tu, pri Porciunkuli, nam vse govori o odpuščanju. O tem, kako zelo nas je Bog obdaril z odpuščanjem, s katerim se dotikamo Očetovega usmiljenja. Ravno smo prisluhnili Jezusovi priliki, s katero nas uči odpuščati (prim. Mt 18,21-25). Zakaj bi odpustili komu, ki nas je užalil? Ker je bilo najprej nam odpuščeno, in to v veliki meri. Prilika govori točno o tem: tako kot nam je Bog odpustil, smo tudi mi dolžni odpuščati drugim, četudi nam želijo slabo. Enako govori tudi molitev, ki nas jo je naučil Jezus, očenaš: »Odpusti nam naše

dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom« (Mt 6,12). Dolgovi so naši grehi pred Bogom in naši dolžniki so tisti, ki jim moramo odpustiti.

Vsak od nas bi lahko bil služabnik iz prilike, ki ga je bremenil velik dolg, prevelik, da bi ga mogel povrniti. Ko poklekne pred duhovnikom v spovednici, naredimo točno tako, kot je naredil služabnik. Pravimo: »Gospod, imej usmiljenje z menoj!« Zavedamo se svojih napak in dejstva, da pogosto padamo nazaj v iste grehe. Vendar se Bog nikoli ne upeha pri izkazovanju odpuščanja, ko ga prosimo. On je odpuščanje, ki je popolno in dokončno in ki nam zagotavlja, da tudi če ponavljamo iste grehe, je on usmiljen in nas ne preneha ljubiti. Kot gospodar v priliki Bog čuti sočutje, mešanico usmiljenja in ljubezni – tako nam predstavi Evangelij Božje usmilje-

nje. Naš Oče pokaže sočutje, vedno ko se pokesamo, in nas pomiri. Zagotavlja nam, da je vse odpuščeno. Božje usmiljenje ne pozna konca, večje je od vsega, kar si lahko predstavljamo, in je na voljo vsem, ki se zavedajo, da so delali narobe ter se želijo vrniti k njemu. Bog se ozira na srce, ki išče odpuščanje.

Problem nastane, na žalost, v naših odnosih s sestrami in brati, ki so nas (četudi samo malo) užalili. Reakcija, ki je opisana v priliki, ga izriše v polnosti: »Zgrabil ga je, ga davil in rekel: »Vrni, kar si dolžan!« (Mt 18,28). Tu se srečamo z vso dramo naših človeških odnosov. Ko smo sami zadolženi, pričakujemo usmiljenje, ko pa so drugi zadolženi pri nas, zahtevamo pravičnost. Gre za dejanje, nevredno Jezusovih učencev, ki ni znamenje krščanskega načina življenja. Jezus nas uči odpuščati, in to brez konca: »Ne pravim ti do sedemkrat, ampak do sedemdesetkrat sedemkrat« (Mt 18,22). Kar nam podarja, je Očetova ljubezen in ne naša zahteva po pravičnosti. Zaupati samo v slednjo ne more biti znamenje, da smo Kristusovi učenci, ki smo pridobili usmiljenje ob vznožju križa izključno zaradi ljubezni Božjega Sina. Ne pozabimo trdih besed, ki zaključujejo priliko: »Tako bo tudi moj nebeški Oče storil z vami, če vsak iz srca ne odpusti svojemu bratu« (Mt 18,35).

Drage sestre in bratje, odpuščanje, katerega »kanal« je bil sveti Frančišek, tu pri Porciunkuli še po osmih stoletjih prinaša nebesa. V tem svetem letu usmiljenja postaja še bolj jasno, da je pot odpuščanja tista, ki lahko prenove Cerkev in svet. Ponujati današnjemu svetu pričevanje usmiljenja je naloga, iz katere nihče ne more biti izvzet. Svet potrebuje odpuščanje, toliko ljudi je ujetih v zamere in sovraštvo, ker niso sposobni odpuščanja. Uničujejo svoja življenja in življenja ljudi okrog sebe, namesto da bi našli radost spokojnosti in miru. Prosimo svetega Frančiška, da posreduje za nas, da bi vedno bili ponižna znamenja odpuščanja in kanali usmiljenja.

Nagradna številčnica

Poiščite besede, ki jih zahtevajo opisi, in njihove črke pripišite k številkam. Črke nato po vrsti prenesite v lik. Ob pravilni rešitvi boste v vodoravnih vrstah prebrali neko misel.

- 1 2 3 4 5 6 7 = tanka gumijasta prevleka za prst
 8 9 10 11 12 = japonska deklica, ki zabava goste, pleše in poje v čajnici
 13 14 15 = vozilo z navadno štirimi kolesi za prevoz ljudi in tovora,
 ki ga vleče vprežna žival

Sestavila: Frančiška Pavlič

13	2	12	4	12	13
15	12	1	14	2	3
14	11	6	2	14	7
12	6	15	5	10	9
8	12	14	15	7	12

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:

Bolezen, starost!

Na uredništvo ste poslali 21 pravih odgovorov.

Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje.

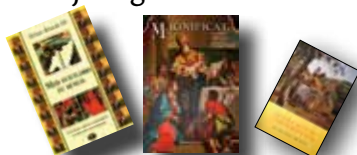
Tokratni nagrajenci so:

1. nagrada: **Marija Čermelj**, Poklukarjeva 20, 1000 Ljubljana
2. nagrada: **Ana Zakrajšek in Jelka Rupnik**, Za vrti 45, 1234 Mengeš
3. nagrada: **Tončka Galjot**, Na kresu 34, 4228 Železniki

Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Ul. škofa Maksimilijana Držičnika 7, SI-2000 Maribor) do 30. septembra 2016. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Milan Bizant, Med svetlobo in senco;
2. nagrada: Revija Magnificat;
3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (25)

XXV.

Kako je sveti Frančišek gobavega na čudovit način ozdravil na duši in na telesu in kaj mu je njegova duša v nebesa grede povedala.

Pravi učenec Kristusov, gospod sveti Frančišek, se je v tem ubogem življenju na vso moč trudil posnemati popolnega učitelja Kristusa. Zgodilo se je tedaj po božji odredbi

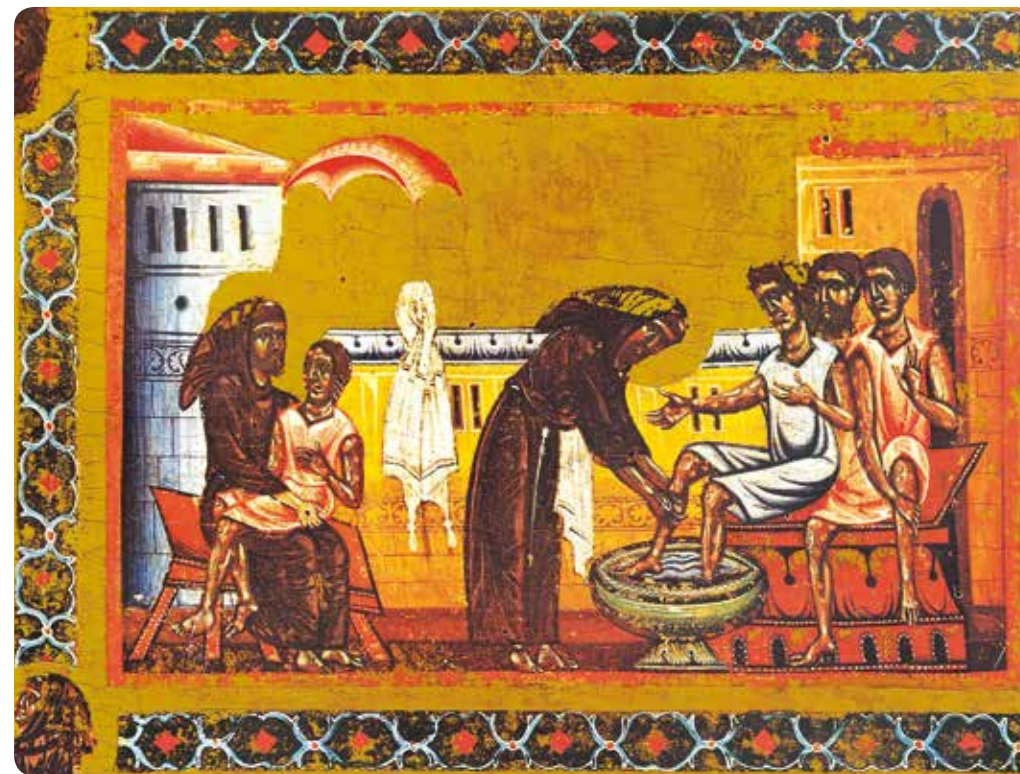

večkrat, da je tistemu, komur je ozdravil telo, Bog sam v isti uri ozdravil tudi dušo, kakor beremo o Kristusu. Toda ni le on sam rad gobavam stregel, temveč je vrh tega odredil, naj jim tudi bratje njegovega reda, kjerkoli po svetu hodijo ali stanujejo, strežejo iz ljubezni do Kristusa, ki je hotel za nas biti enak gobavemu.

Zgodilo se je nekoč blizu samostana, kjer se je tedaj mudil sveti Frančišek, da so bratje tam v bolnišnici stregli gobavim in bolnim. Med temi je bil tako nepotrpežljiv, neznosen in trmast gobavec, da so vsi gotovo mislili – in bilo je res tako –, da je obseden od hudiča; kajti ni le surovo psoval in pretepal vsakega, ki mu je stregel, marveč, kar je še huje, nesramno je preklinjal blagoslovljenega

Kristusa in njegovo Mater, Devico Marijo, da mu nihče na noben način ni hotel in tudi ne mogel več streči. In čeprav so si bratje prizadevali potrpežljivo prenašati vse krivice in surovosti, da bi s tem pomnožili zasluženje potrpežljivosti, vendar niso mogli Kristusu in njegovi Materi storjenega sramotenja po svoji vesti dalje trpeti in so zaradi tega sklenili, da bodo omejenega gobavca povsem zapustili. Tega pa niso hoteli storiti, ne da bi prej, kot so čutili dolžnost, naznanili svetemu Frančišku, ki je takrat stanoval v bližini samostana.

Ko mu to povedo, gre sveti Frančišek sam k temu izprijenemu gobavcu, in ko pride k njemu, ga pozdravi, rekoč: "Bog ti daj mir, brat moj dragi!" In gobavec godrnjaje odgovori: "Kakšen mir mo-

rem imeti od Boga, ki mi je mir in vse dobro vzel in me naredil vsega gnilega in smrdečega?" Sveti Frančišek pa pravi: "Potrpi, moj sin, zakaj Bog nam na tem svetu pošilja boleznimi telesa v zveličanje duše, ker so nam v veliko zasluženje, kadar jih potrpežljivo prenašamo." Bolnik odvrne: "Kako naj potrpežljivo prenašam neprestano bolezen, ki me muči noč in dan? Pa ni samo to, kar me trpinči, še hujše težave mi delajo bratje, ki si mi jih dal v postrežbo, pa mi ne strežejo, kakor bi morali."

Tedaj je sveti Frančišek po božjem razodetju spoznal, da je ta gobavec obseden od hudobnega duha; in šel je, se zatopil v molitev in pobožno prosil zanj Boga. Po molitvi se vrne k njemu in mu reče: "Sin moj! Ker z drugimi nisi

zadovoljen, ti hočem jaz sam streči." – "To mi je všeč," odgovori bolnik, "a kaj mi moreš ti storiti več od drugih?" Sveti Frančišek odgovori: "Vse, kar hočeš, ti bom storil." Gobavec pravi: "Hočem, da me po vsem telesu umiješ, ker tako zelo smrdim, da samega sebe ne morem več trpeti."

Tedaj je sveti Frančišek takoj zapovedal segreti vodo z mnogimi dišečimi zelišči; nato je slekel bolnega in ga pričel z lastnimi rokami umivati, a drug brat je polival vodo vanj. In po božjem čudežu se je zgodilo, da so gobe izginile povsod, kjer se je sveti Frančišek dotaknil s svojimi svetimi rokami, in je meso popolnoma ozdravelo. In kakor se je meso začelo zdraviti, se je zdravila tudi duša, tako da gobavec, ko vidi, da ozdravlja,

prične močno obžalovati ter se kesati svojih grehov in se bridko jokati. Ko se je tedaj telo na zunaj po umivanju z vodo čistilo gob, so notri kes in solze iz njegove duše spirale grehe.

Popolnoma zdrav na duši in na telesu je gobavec spoznal svojo krivičnost in je jokaje glasno zaklical: "Gorje meni, pekel sem si zaslužil, ker sem brate zaničeval in žalil z besedo in dejanji, ker sem bil nepotrpežljiv in sem preklinjal Boga!" In petnajst dni je nad svojimi grehi grenko prejokal in se nato duhovniku popolnoma spovedal.

Ko je sveti Frančišek videl tako očiten čudež, ki ga je Bog storil po njegovih rokah, se je Bogu zahvalil in odpotoval daleč proč, zakaj v svoji ponižnosti je hotel ubežati vsaki posvetni časti in je v vseh svojih delih iskal le božje časti in slave, ne pa svoje lastne.

Bogu pa je bilo všeč, da je omenjeni gobavec, zdrav na duši in na telesu, po petnajstih dneh svoje pokore zbolel za drugo boleznijo in je okrepčan z zakramentom svete matere Cerkve sveto umrl. Ko se je njegova duša selila v raj, se je prikazal v zraku svetemu Frančisku, ki

je v nekem gozdu molil, in mu je rekla: "Me poznaš?" – "Kdo si?" je vprašal sveti Frančišek. "Jaz sem gobavec, ki ga je ljubi Kristus po tvojem zasluženju ozdravil in danes grem v večno življenje, za kar se Bogu in tebi zahvaljujem. Blagoslovljena bodi tvoja duša in telo in blagoslovljene tvoje svete besede in tvoja dejanja, zakaj po tebi se bo veliko duš na svetu rešilo. In vedi, da ga ni dneva, da se ne bi sveti angel in drugi svetniki zahvaljevali Bogu za svete sadove, ki jih ti in tvoj red rodite v raznih delih sveta. Zato se osrči in zahvali Bogu in njegov blagoslov bodi s teboj." Po teh besedah je duša šla v nebesa, sveti Frančišek pa je bil zelo potolažen.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančisku. Amen.

Se nadaljuje.

*Posodobljeni prevod Alojzija Resa
pregledal in odmeve prevedel br. Miran Špelič.*

25. premišljevanje

V živem nasprotju s prejšnjim poglavjem ta rožica, čeprav je malo preoblečena, jasno odseva to, kar je pri Frančisku najbolj pristno. Kakor nas druge rožice prevzamejo s svojim pesniškim čarom, pa ta razkrije v polnosti Frančiškovo krščansko čutenje.

Zapisovalec zgodbe vztraja pri dobesednem posnemanju Jezusa: gre za čudež ozdravljenja gobavosti na duši in na telesu. Toda onstran take razlage se nam razodeva Frančiškovo srce, odkrito in utripajoče v istem ritmu kot Jezusovo. Kako velika ljubezen, moj Bog!

Prizor predstavi postopek preobrazbe. Na eni strani postopno zakrknjenje gobavca. Na drugi pa – ko vstopi Frančišek – najbolj pomenljivi trenutki ozdravljenja/spreobrnitve.

1. Brezizhoden položaj
2. Obupovanje in preklinjanje
3. Obtožba drugih za lastno zlo
4. Dialog in prvo odpiranje
5. Želja po ozdravljenju
6. Zunanja in notranja preobrazba
7. Priznanje greha
8. Spremenjeno ravnanje
9. Zahvala
10. Slavljenje

Spomni se molitve, ki je pripisana sv. Frančisku: »Gospod, naredi me za orodje svojega miru. Kjer je sovraštvo, naj prinašam ljubezen. Kjer je obup, naj prinašam upanje ...«

Prilika o poslanstvu bratov v svet: zdraviti gobavce, preobraziti zlo v dobro, in to zgolj z močjo usmiljene ljubezni.

Občni zbor na Brezjah 11. junija 2016

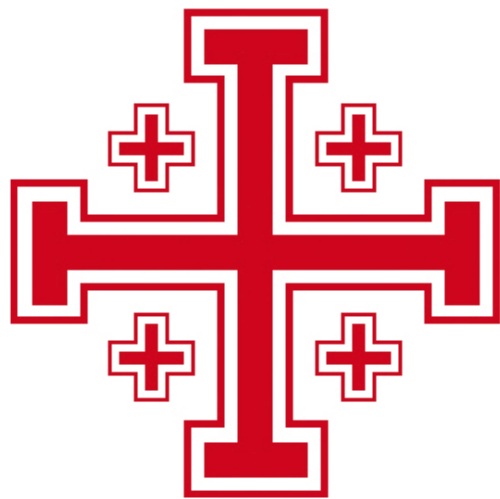
**Predsednikovo poročilo za obdobje
20 LET od ustanovitve društva**

Cenjene članice in dragi člani Društva prijateljev Svete dežele, vsi častni člani in članice, častni predsednik škof dr. Jurij Bizjak!

Rad bi zajel 20 let delovanja našega društva v bistvenih poudarkih in dosežkih. Podatki, ki so mi na voljo, kažejo na pestrih 20 let našega skupnega dela, ustvarjanja, odkrivanja sveta, Božjega stvarstva in lepote v njem. Če pobrskam prav na začetku in iščem razloge za naš obstoj, potem jih najdem v prvotnem navdušenju v Sveti deželi, v Jeruzalemu, Betlehemu, v Galileji. Navdušenje nad Jeruzalemom se je razgrnilo do krajnih koncev zemlje, kar je postalo tudi gonilna sila naših mnogih romanj po daljavah sveta.

Drugi razlog ob tem navdušenju za odkrivanje lepote stvarstva pa je v stalni pomoči v obliki darov Sveti deželi. Vsako leto se nabere iz vašega članstva in dodatnih darov za Sveto deželo kar lep kupček denarja. Kljub krizi, o kateri se govori, še vedno zmoremo preseči 100.000 EUR letno za programe, ki jih za kristjane v Palestini in Bližnjem Vzhodu izvaja Kustodija Svete dežele. Če preračunavamo in se primerjamo s Poljsko glede na število prebivalstva, potem smo v Evropi pred njimi. Hvala Bogu in vam za pripadnost Sveti deželi.

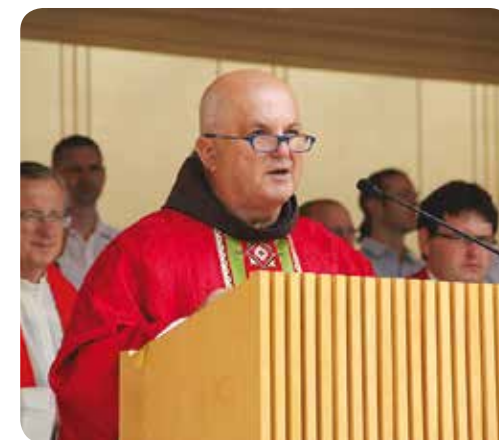
Naslednja zanimivost delovanja društva v 20 letih delovanja pa je ta, da smo imeli skupaj 244 različnih romanj,

kulturnih obiskov, kolesarjenj, družabnih prireditev: to pomeni, da je vsak mesec en tak dogodek na programu, povprečno 12 na leto. Še naslednja za-

nimivost, ki prekaša druga društva. Na vsak dogodek je prišlo 60 udeležencev, to je v povprečju, vseh udeležencev na vseh programih skupaj pa je bilo 14.718, od tega nekateri na več programih, drugi manj ali na enem. In še naprej. Na

romarskih poteh smo bili skupno 1215 dni; to je zopet statistično povprečje, vendar ravno tolikokrat smo praznovali sv. bogoslužje. Dejansko pa smo imeli 19 romanj, 11 kolesarjenj, 15 martinovanj, 16 občnih zborov, 30 obiskov oper v Evropi in Ameriki in še zraven 153 potovanj z versko vsebino; sem sodijo tudi obiski misijonskih postojank v Afriki in obisk Baragovih dni v Ameriki.

Članstvo v društvu se vrti okrog 1000. Spremembe števila so stalne. Eni se odločajo za nebeški Jeruzalem in tako znova poudarim povabilo, da sami privabite nove člane, da bomo krepko presegli tisoč.

Kako bo naprej, je odvisno od volilne komisije, ki bo danes razglasila rezultate volitev, zato bo načrtih ustrezno govorilo novo vodstvo društva.

Pogledi in načrti za naprej, kot jih je videlo dosedanje vodstvo in jih priporoča novemu:

1. Zanimanje za misijone je vedno prisotno, zato bodo dežele, kjer delujejo slovenski misijonarji, še vedno zanimive. Ostal bo sv. Pavel na svojih poteh, čeprav je v enem programu, ki bi v celoti obdelal Pavlovo pot, neizvedljiv zaradi vojnih razmer.

2. Zahvala vsem članicam in članom društva, ki s svojim sodelovanjem v društvu, z rednim plačevanjem članarine, z udeležbo na romanjih na posreden način podpirate tudi delovanje Kustodije Svete dežele pri njenih programih. Begunska kriza se nas je dotaknila tako ali drugače. Na srečanju komisarjev za Sveto deželo letos na Cipru so bile znova jasno poudarjene smernice pomoči. Kustodija Svete dežele ima gotovo in jasno mrežo razdeljevanja pomoči, da lahko pomoč

prejmejo najbolj zapostavljeni. V tem se radi vmešavajo različne zvodniki in prekupčevalci z ljudmi in tako bi lahko pomoč pristala na napačnem naslovu. Zahvaljujoč vestni tajnici imate v reviji Brat Frančišek redno obveščanje o vaši pomoči Sveti deželi.

Da ne bo preveč podatkov in obremenjevanja spomina, kar zaključim. Naj novo vodstvo uspešno nadaljuje že utečeno pot Društva, pa še kaj novega naj izumi.

In prav na koncu še zahvala najbližjim sodelavkam in sodelavcem v upravnem odboru, podpredsedniku g. Antonu, članici Ivici, zakladničarki Anči, tajnici Mojci in komisarki Mojci.

p. Peter, predsednik društva

Marta Bregar, naša članica, si je izbrala boljši del

V 20-letni zgodovini našega Društva smo odkrili prenekatero romarske cilje naše Evrope in še čez. Na mnogih poteh je bila z nami gospa Marta Bregar. Kdo je ne bil pozna, še manj pa spregledal, saj je redno skrbela za odlično družbo in razpoloženje na avtobusu. Naj bo to romanje v Sveto deželo, na Irsko, kjer so jo že v Italiji na postajališču okradli, da je lahko romala brez financ. Ha, je rekla, bomo že poračunali, bratje žeparji. Nisem odkril, kako bi jo človek lahko razjezil ali razkačil. Ta sončni značaj je bil vedno dobrodošel tudi v včasih kremžasti družbi. Tudi v vodstvo društva je bila izbrana, bila je celo podpredsednica našega društva.

Kdo je bila Marta Bregar? Narodnost: Dolenjka iz Sv. Križa, danes Gabrovka pri Litiji. Življenjsko pot je začela 24. 7. 1950, z rojstvom seveda, kot peti, predzadnji otrok v Bregarjevi družini. Kot otroka je nismo poznali. Poznali pa kot »carinico«. Carinica Marta, to je bilo poimenovanje, da je vsakdo vedel, za koga gre. Vedno je imela pri roki

nove in nove dogodke iz svoje službe in z njimi nas je redno zabavala, da so romarji doživljali krščansko veselje, še preden smo dosegli romarski cilj. Zakaj je carinica, je jasno povedala: »Zaradi ljubezni do uniforme, želje po doživetjih in predvsem zaradi srečanj z ljudmi.« Ko je ravno začela v tem poklicu, je novinarju povedala: »Delam na upravi carine od 7. do 15. ure, ob sredah pa zaradi prostih sobot celo do večera. Zanimivih ali celo razburljivih doživetij na carini ne manjka. Znašla sem se tudi na radgonskem mejnem prehodu, kjer sem ugotovila, da je zlasti vsak carinski prekršek potnikov doživetje zase. Vsak se odzove po svoje, nekateri celo s pestmi. K sreči pa je takšnih potnikov, ki prehajajo mejo s slabimi nameni, čedalje manj.«

V življenjskem obdobju, ko si je začela ustvarjati družino, se je morala soočiti z dejstvom, da bo imela svojega otroka kar v nebesih, kot varuha. Z borbo za življenje pri 26 letih si je ustvarila položaj, da se bo posvetila dobrodelnosti, darovanju prostega časa za druge. Našla si je prostor v delih ljubezni do bližnjega, kot je delo v invalidskih društvih, domovih za starejše v Gornji Radgoni in v

okolici. Našla se je v ustvarjalnih delih za okrasitev svetišča, kot so oltarni prti in cerkvena oprema. V ozadju jo je navdihoval Simon Gregorčič: Kar zmore, to mož je storiti dolžan. Njena ženska narava se je uresničevala prav z moško vztrajnostjo na vseh ravneh dobrotelnosti.

Zadnja leta življenja ji niso bila lahka. Vedno navzoča bolezen, včasih skrita, tiha, drugič pa neizprosno kruta, jo je začela ovirati pri premikanju, hoji in nič koliko posegov pri zdravnikih je prestala. Le rahlo je potožila, hoditi ne morem. Rada bi šla še kam, toda noge me ne nesejo.

Draga Marta, zdaj nog ne potrebuješ, kajti s tolikimi dobrimi deli si si spletla krila. Z premnogimi tolažbami starčkov, bolnikov, osamljenih. S tolikimi urami razveseljevanja družbe, te ali one. Zate so bili vsi ljudje podobe Božje. In s temi plemenitimi deli si zdaj opremljena z novim sredstvom za premikanje. To so krila dobrih del, ki ti za premikanje v Večnosti popolnoma zadostajo. Nič več mučnih stopnic domače hiše, ampak ena sama večnost v objemu Dobrega, Svetega in Večnega.

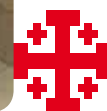
Draga Marta, ko bomo spet na romanju, nam prišepni še kakšno anekdoto iz tvojega carinskega poklica in znova nas boš razveseljevala, tokrat pa od zgoraj.

p. Peter

SKAVTI ALPE-ADRIA TUDI LETOS V BENETKAH

Tudi letos so imeli Benečani svoj velik praznik, ki ga imenujejo **FESTA DEL REDENTORE** in s katerim se Kristusu Odrešeniku že skoraj 600 let vsak tretji konec tedna v juliju zahvalijo, ker je iz Benetk pregnal kugo. Tudi letos so beneški odrasli skavti povabili skavte iz Italije, Avstrije, Hrvaške in Slovenije na srečanje v Benetkah. Srečanje je postalo tradicionalno, saj so se skavti letos zbrali že petnajstič in odkrivali Benetke na skavtski način z vodiči, ki so rojeni Benečani.

Sprejem je bil tudi letos v župnišču SAN SIMEONE PICCOLO. Popoldne so skavti spoznali židovsko četrt, sinagogo in bogato knjižnico – pod odličnim vodstvom g. Clare Aboaf. Židje letos praznujejo 500 let prisotnosti in delovanja v Benetkah. Skupna večerja je bila tipično beneška.

Sobota je bila namenjena obisku beneške katedrale SV. MARKA skozi svetoletna vrata, voden ogled cerkve in znamenitih mozaikov.

V soboto zvečer so se tudi skavti vkrcali na okrašeno ladjico in odpluli skupaj z veliko množico obiskovalcev v

beneško laguno, kjer je ob 23.30 beneško nebo razsvetlil veličasten ognjemet. Sledila mu je slovesna zahvalna sv. maša v cerkvi sv. Rešitelja. Nedelja je bila tudi letos posvečena tradicionalni zahvalni procesiji čez pontonski most od cerkve REDENTORE (REŠITELJ) do cerkve S.MARIA DELLA SALUTE (SV.MARIJA OD ZDRAVJA).

Bodo šli skavti v Benetke tudi prihodnje leto? Prav gotovo, saj jih bodo povabili gostoljubni beneški skavti, da bi skupaj odkrivali še neodkrite znamenitosti Benetk.

Ester

Počitniški potopis po Karelji, Norveški, Švedski, Finski, Talinu in St. Peterburgu

NE BOJ SE STOPITI NA NEZNANO POT, DA BI DOSEGEL NEZNAN CILJ! – 2011

7. del

7. avgust, nedelja:

Nedeljsko jutro se prav za malo razlikuje od sobotnega. Megle ni, je pa veter mrzel in dela valove. Sem nedeljsko zgoden, da sem opravil zgodnjo mašo, ob 7h je bil pa nedeljski zajtrk na ladji. Kar 135 NOK so računali. Sicer pa sem pametno naredil, da sem zajtrkoval na ladji. Harstad je bil ob 8h zjutraj kot izumrlo mesto. Vse zaprto, tu in tam kakšen taksi vozi, sicer pa tudi nobena človeka na ulici ni videti. Veter pa tako hud, da sem si z rezervno vetrovko komajda ohranil delovno temperaturo. Že včeraj v Hammerfestu sem slutil, da bodo avtobusne zveze z Narvikom slabe. Šele ob 12.10 naj bi bil prvi avtobus;

torej 4 ure na vetru? Tudi avtobusna postaja je zaprta. Odpirajo šele opoldne. Končno se je pred informacijsko tablo znašel še en potnik, ki je očitno iskal zveze po suhem. Na robu table pa le najdem še en vozni red, ki pa nudi avtobus ob 9h do letališča Evenes, ki je 40 km v smeri Narvika. To je rešitev. Večja verjetnost je, da bo pa od tam naprej še zveza. Na osnovi vozovnice Interrail naj bi imel na nekatere linijske avtobuse od 20 do 50 % popusta. Šofer, ki je pobiral denar, je takoj povedal, da s tem nič ne bo in da stane 160 NOK do letališča. Še 5 potnikov je nabral in vse skupaj dostavil v slabi uri na letališče Evenes. Tam je bil sicer avtobus za Narvik že postavljen, vendar z odhodom ob 10.50. Za spoznanje manj mrzlo je bilo in letališka zgradba je bila sploh pripravna za brezvetrje. In cela dva potnika sva točno vstopila, ko je šofer odstranil z vrat veliko ključavnico in pognal. Pa še 210 NOK je računal. Zdaj pa trdno upam, da bo tale norveška draginja počasi končana. Le še kakšen sendvič v Narviku in zбоgom norveške krone.

Čeprav mi je Narvik že dolgo znan, se je spremenil v tem, da je na postaji zdaj informacijska pisarna in da vozovnice prodaja avtomat. Ko sem bil tu prvič, sem kupil celo usnjen spomin na Ofot-

sko železnico, ki v Narviku doseže najsevernejšo točko Evrope. In če bi potegnil sedaj črto do ruskega Murmansk, bi bila to razdalja dobrih 1200 km proti vzhodu. In tam sem pred tremi dnevi izstopil iz vlaka.

Ko smo bili tu s skupino romarjev, že davno tega, tudi z ladjo in vlakom, se pa spomnim, kako smo v hudi vročini peš hodili s postaje do mladinskega doma in kako sem tolažil romarice, da je samo še 15 min hoje. In to sem ponovil kar štirikrat. Anki se je od vsega hudega zlomil še nosilec za kovček, je bila prava mučenica prav v Narviku. Torej Narvik smo imeli že velikokrat na programu.

Vlak ima po Ofotski železnici po norveški zemlji le uro vožnje, potem nadaljuje po Švedski; tu pa se imenuje Laplantska proga. Naredili so jo leta 1903 za prevoz železne rude iz švedske Kirune in Gallivarja. Proga je bila za švedske rudnike nujna, ker je bil Botenski zaliv pol leta zamrznjen in rudo bi morali transportirati vse do Stockholma, da bi

jo lahko natovarjali na ladje. Tako jim pa celo leto in tudi v hladni zimi služi fjord Rombak, kjer so blizu Narvika priprave za pretovarjanje rude. Na višini 525 m nad morjem doseže proga črto razvoznico med Severnim ledenim morjem in Botenskim zalivom. Končno se je na tej višini vsaj za nekaj časa prikazalo sonce. Sprva je bil vlak bolj malo zaseden, zdaj pa na vsaki postaji dobi nove skupine planincev, ki se vračajo. Nedelja je. Pozimi je tu čudovita smuka s središčem Abisko. Sicer so pozimi svetli dnevi kratki, pa vseeno jih izrabijo za smuko.

Vožnja poteka skozi nizek brezov in iglasti gozd ure in ure. V Kiruni smo še vedno 506 m nad morjem, čeprav svet vztrajno in počasi pada. Kiruna je najsevernejše švedsko mesto, ki leži na isti severni širini kot srednja Grenlandija. Je središče največje švedske občine, ki je velika 20.000 km² (kot Slovenija!!). Od sredine maja do sredine julija sije polnočno sonce. Leta 1900 so tu odkrili železno in nikljevo rudo in iz laponske

vasi je nastalo mesto z 11.000 prebivalci. Spominjam se, da so sem šli kopat možje tudi iz moje rojstne župnije, tega je več kot 50 let. Takrat so ljudje pripovedovali, kako se na Švedskem dobro zasluži.

Rudnika si podrobneje nisem ogledal, ker bi potreboval kar cel dan. Vidi pa se ogromna planjava, imenovana Kirunavaanra, kjer je dnevni in tudi podzemni kop rude. Gradijo se še novi železniški tiri, po katerih noč in dan vozijo rudo težki tovorni vagoni v norveški Narvik in na ladje. Tako velikih električnih lokomotiv še nisem videl, še v Rusiji ne. Proga je odlično speljana, potniški vlaki dosegajo veliko hitrost.

In po šestih urah in pol vožnje se je nabito polni vlak izpraznil na postaji Boden C. Najavljali so prestop za nočni vlak za Stockholm, ta vlak pa nadaljuje še do Lulee, ki je pol leta pristaniško mesto Botenskega zaliva, pol leta pa je zaledenelo. Tudi v Lulei smo enkrat končali zimsko turo

na Nordkap, ko smo v Haparandi vrnili najet kombi in se z redno avtobusno linijo pripeljali sem na vlak. V spominu mi je ostal dobrosrčen sopotnik, doma iz župnije Stopiče, ki je med potjo v nekem marketu neopazno nabavil celo potovalko dobrot in prav tu na postaji celi skupini postregel z zaključno večerjo, z vročo pečenko, kruhom in pivom. Celo nekaj vina je bilo. Tega je že davno.

Čeprav je Lulea oddaljena le 110 km od polarnega kroga, ima milo podnebje, kakor tudi več kot 300 otokov naokrog. Ima tudi največ sončnih dni v celi Švedski, med 300 in 310 v povprečju. Temperatura je samo za dve stopinji nižja kot v južnem švedskem mestu Malmö, ki je pa ravno na sredini evropske razdalje med Nordkapom in Gibraltarjem!

Blizu postaje najdem ugodno prenočišče in skujem načrt za naslednji teden, ki bo potekal na Finskem, v estonskem Talinu in končal v St. Peterburgu. Torej, dokončno sem opustil načrt, da bi obiskal zahodno Norveško.

Evropska železniška vozovnica Interrail me bo vozila še štiri dni; v tem predelu velja tudi za avtobus.

*Se nadaljuje
p. Peter Lavrih*

Darovi za Sveto deželo (junij-julij 2016):

Ernest	Špeh	5,00 €
Marija	Vilar	10,00 €
Milena	Kavčič	10,00 €
Ivanka	Furlan	10,00 €
Srečko	Kramar	10,00 €
Nika	Zuchiatti	10,00 €
Janja	Lajevac	10,00 €
Marija	Malnar	15,00 €
Cecilija	Kavčič	20,00 €
Metka	Kavčič Obreza	20,00 €
Blažič	Gašper	20,00 €
Pavla	Turuk	20,00 €
Gašper	Blažič	20,00 €
Jožef	Krašovec	20,00 €
Antonija	Mikelj	25,00 €
Ivana	Copič	25,00 €
Anka	Poženel	25,00 €
Janez	Vasle	30,00 €
Pavle	Vidrih	30,00 €
Jožefa	Zupančič	30,00 €
Julijana Nada	Smolnikar	40,00 €
Danica	Pelc	40,00 €
Vlasta	Globevnik	60,00 €
Nika	Beravs	60,00 €
Pavel	Mihevc	100,00 €
Lucija	Kušar	140,00 €
Katrina	Kušar	155,00 €
SKUPAJ		960,00 €

NOVOLETNA SVETA DEŽELA

26. 12. 2016 – 2. 1. 2017

Tudi za tiste, ki še niste našli (Jezusa) življenjskega spremljevalca!

Zakaj ne bi enkrat silvestrovanja in novega leta doživeli drugače kot običajno? V božičnih počitnicah je romanje v toplo in sončno Sveto deželo pravo duhovno doživetje!

PROGRAM ROMANJA:

1. dan, 26. 12. 2016 (ponedeljek):
polet proti Sveti deželi (kraj in čas odhoda še nista natančno določena), pristanek v Tel Avivu in vožnja v hotel v Nazaretu, namestitev za tri noči, nočitev.

2. dan, 27. 12. (torek):
Nazaret, mesto Jezusove mladosti – bazilika Oznanjenja, Jožefova cerkev, shodnica, popoldne gora Tabor, gora Jezusove spremenitve, večerja v Nazaretu.

3. dan, 28. 12. (sreda):
Galilejsko jezero, obisk krajev ob jezeru, kjer je Jezus učil in delal čudeže – gora Blagrov, Tabga, Kana Galilejska, sveta maša, večerja.

4. dan, 29. 12. (četrtek):
Mrtvo morje – Gora Tabor – Jezusova spremenitev, Jeriha, najstarejše in najnižje ležeče utrjeno mesto na svetu, Qumran (kraj najdbe mrtvomorskih rokopisov), kopanje v Mrtvem morju, namestitev v Betlehemu, večerja.

5. dan, 30. 12. (petek):
Oljska gora in dogodki, ki so vezani na Jezusovo trpljenje: Getsemani, Votlina izdajstva, Dominus flevit, Očenaš, Vnebohod, Betfage.

6. dan, 31. 12. (sobota):
Jeruzalem - praznovanje Velike noči, Božji grob, Kalvarija, zid žalovanja, sveta maša v Božjem grobu, Bethesda. Slovesna večerja in silvestrovanje v Betlehemu.

7. dan, 1. 1. 2017 (nedelja):
praznovanje Jezusovega rojstva v Betlehemu, obisk bazilike rojstva, Mlečne votline. Popoldne obisk rojstnega kraja sv. Janeza Krstnika v Ein Karemu in novega dela mesta Jeruzalem. PRVI DAN V NOVEM LETU – Betlehem 2017.

8. dan, 2. 1. (ponedeljek):
dvorana zadnje večerje, sveta maša, sv. Sion – sklep romanja, odhod na letališče v Tel Avivu in polet domov.

Bivanje: hoteli CASA NOVA v Betlehemu in Nazaretu, dvo/tro-posteljne sobe s TWC, polpenzion.

Cena: 1.090 €. Velja za udeležbo nad 40 oseb; do 39 udeležencev je cena **1.150 €.**

V ceno je vključeno:

- ☞ letalske vozovnice in letališke takse
- ☞ polpenzion v Sveti deželi
- ☞ avtobusni prevozi na celotni poti
- ☞ vstopnine, kot je navedeno v programu
- ☞ nezgodno zavarovanje *Tujina*

V ceno niso vračunane napitnine (30 € po osebi), ki se plačajo v Izraelu.

Doplačilo za enoposteljno

sobo: 110 €.

Zgodnja prijava - popust 50 €, ob prijavi do vključno 20. septembra 2016, s plačanim prvim delom (470 €).

Način plačila: ob prijavi 470 €, ostalo 14 dni pred odhodom. Prijava je potrjena, ko je poravnani prvi del plačila.

Prijave sprejemamo takoj, najpozneje pa do 1. decembra 2016 (če bo še prostor).

PODATKI POTREBNI OB PRIJAVI:

- ☞ ime in priimek (kot je v potnem listu)
- ☞ rojstni datum
- ☞ številka in datum veljavnosti potnega lista (veljaven mora biti vsaj še 6 mesecev po nastopu potovanja)
- ☞ e-naslov in telefonska številka.

NAPOTKE za romanje s potrebnimi informacijami boste dobili 14 dni pred odhodom.

Zavarovanje možnosti odpovedi romanja lahko uredite na Komisariatu.

tu. Sicer veljajo splošni pogoji odpovedi, kot jih določa statut Komisariata za Sveto deželo.

Vodstvo romanja: p. Peter Lavrih, ofm, CTS.

Za odlično pripravo vam bo koristen DVD o Sveti deželi, ki ga lahko naročite po pošti ali dobite v pisarni Komisariata za Sveto deželo (cena 15 €).

Romajte v Sveto deželo s frančiskani, ki so varuhi Božjega groba v Jeruzalemu in varuhi svetih krajev!

PRIJAVE
po pošti, telefonu, na spletu ali e-pošti:
DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE V SLOVENIJI
 Tržaška 85, 1000 Ljubljana, SLOVENIJA
 Telefon: 01 24 44 250, GSM: 041 669 134
www.sveta-dezela.si
komisariat@rkc.si

ROMANJE K SV. MARTINU V TOURS (FRANCIJA)

OB 1700-LETNICI SVETNIKOVEGA
ROJSTVA

17. – 21. 9. 2016 (avtobus)

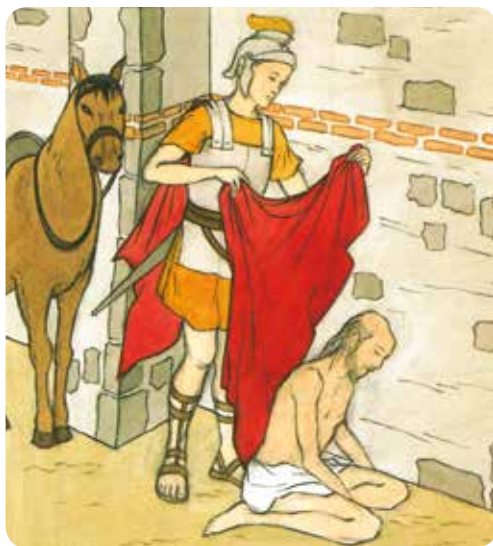
Sv. Martin je v svojem času močno zaznamoval krščanstvo v Evropi, posebno v Galiji. Njegova pot je potekala skozi naše kraje, od Sabarije na današnjem Madžarskem do širšega področja reke Loare v Franciji in prav do Toursa, kjer je bil škof. Po tej njegovi poti želimo romati v jubilejnem letu.

PROGRAM:

1. dan – 17. 9.: sveta maša ob začetku romanja ob 6h v cerkvi na Viču v Ljubljani. Odhod proti Italiji in s postanki do Francije, obenem razlaga Martinove apostolske poti. Večerja in prenočevanje v okolici Lyona.

2. dan – 18. 9.: romanje k arškemu župniku sv. Janezu Vianeyu. V Arsu obisk svetnikove cerkve in svetnikovega domovanja, sveta maša. Nadaljevanje romanja ob reki Loari do sv. Benedikta ob Loari, obisk in naprej v Tours, škofovsko mesto sv. Martina. Nastanitev, večerja.

3. dan – 19. 9.: sveta maša pri grobu sv. Martina, praznovanje jubileja. Nadaljevanje vožnje do Candes-Saint-Martin, kjer je svetnik umrl. Obisk cerkve in molitev. Nadaljevanje vožnje do Lisieuxa, mesta sv. Terezije Deteta Jezusa in njenih svetniških staršev. Nastanitev, večerja.

4. dan – 20. 9.: sveta maša pri Mali Cvetki. Obisk rojstne hiše družine Martin in nadaljevanje proti Amiensu, kjer je sv. Martin doživel srečanje z beračem in mu dal polovico vojaškega plašča. Nadaljevanje vožnje v Nemčijo in obisk čudovite katedrale v Speyru, namestitev, večerja.

5. dan – 21. 9.: sveta maša v Speyru in odhod proti domu. Prihod v Ljubljano v večernih urah.

CENA ROMANJA: 450 € (enotna) pri udeležbi nad 40 oseb. Če je udeležba manjša, se zviša za 40 €.

CENA VKLJUČUJE:

- ☞ avtobusni prevoz na celotni poti
- ☞ namestitve v romarskih domovih in hotelih s polpenziji
- ☞ organizacijo in vodstvo
- ☞ nezgodno zavarovanje *Tujina*

PRIJAVE: preko spletne strani, po e-pošti ali v pisarni Komisariata (Tržaška 85, Ljubljana). Prvi del plačila – 200 € – je potrebno plačati do 30. 6. 2016.

SLOMŠKOVO ROMANJE V SALZBURG

24. 9. 2016

1 DAN/AVTOBUS

Blaženi A. M. Slomšek je na svoji svetniški poti deloval nekaj časa tudi v Solnogradu/Salzburgu. Letos bomo romali prav tja z namenom, da osvežimo poznavanje Slomškovega dela in življenja.

PROGRAM:

Odhod avtobusa v soboto, 24. 9. 2016, IZPRED CERKVE na VIČ-u (Tržaška 85) v Ljubljani ob 6h; postanek ob 6.10 na avtobusni postaji v Ljubljani, št. 30, ob 6.50 na avtobusni postaji v Kranju.

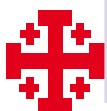
Do Salzburga s potrebnimi postanki. V Salzburgu pri sv. Petru razlaga, ogled zgodovinskih ostankov, sv. maša, prosto za okrepčilo iz lastne torbe ali drugače,

prosto za morebitne Mozartove ogled in slaščice (Mozartkugeln – modre!).

Nadaljevanje vožnje po avtocesti proti Sloveniji in na Gorenjskem pozno kosilo/zgodnja večerja = »kočerja«. Prihod v Ljubljano najpozneje do 20.00.

CENA: 45 € (ČLANSKA); 50 €.

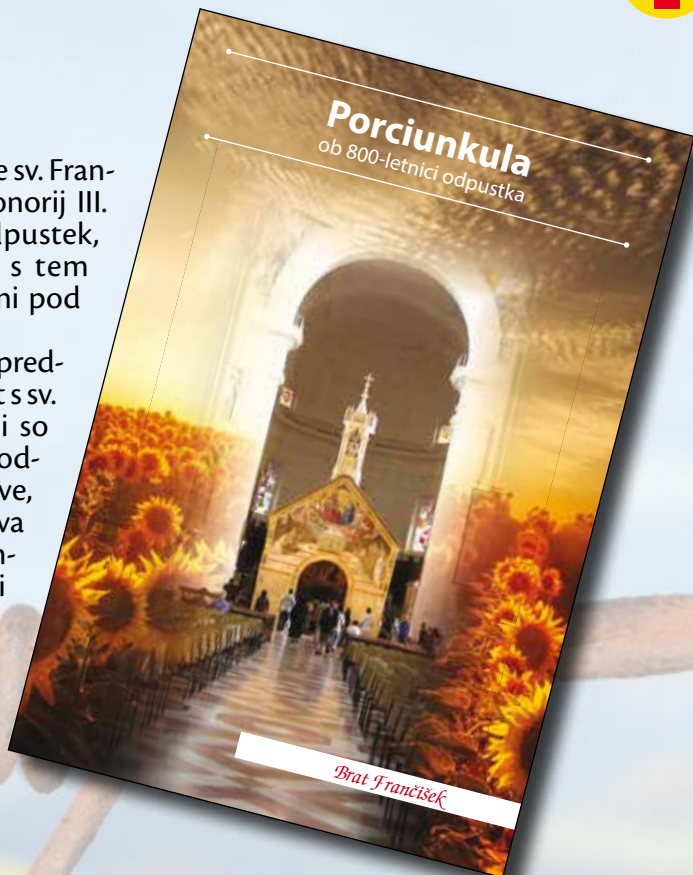

PORCIUNKULA **ob 800-letnici odpustka**

Letos mineva 800 let, kar je sv. Frančišku Asiškemu papež Honorij III. potrdil porciunkulski odpustek, ki je vezan na cerkvico s tem imenom, ki stoji na ravnini pod Assisijem.

Poleg zgodovine stavbe je predstavljena njena povezanost s sv. Frančiškom, predstavljeni so odpustki kot taki in njen odpustek. Dodane so molitve, povezane s Porciunkulo, dva preprosta obreda, ki ju lahko obhajamo v skupnosti ali z občestvom, na koncu pa je še nekaj duhovnih spodbud.

format 10 x 15 cm
obseg 92 strani
cena 3 €

V PRIPRAVI PRI ZALOŽBI BRAT FRANČIŠEK:

Christian Gostečnik OFM
ZAKAJ SE TE BOJIM?

Ilia Delio OSF
FRANČIŠKANSKI POGLED NA STVARSTVO

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**

Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 2429312; faks: 01 2429313; e-mail: zbf@ofm.si

www.ofm.si/zbf/